

Az igaz szerelmet keresi. Feltételekkel.

MR. MALCOLM

LAJSTROMA

„Kedves, romantikus, vidám történet – már alig várom,
hogy lássam a belőle készült filmet.”

– MaryBeth's Bookshelf, [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

*finep
selection*

SUZANNE ALLAIN

SUZANNE ALLAIN

MR. MALCOLM
LAJSTROMA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Férjemnek

Egy meglehetősen válogatós úriembernek, aki remekül választott

1

KÉTSÉG NEM FÉRT HOZZÁ, az Úr 1818. esztendejében a legkapósabb ifjúnak Kilbourne gróf másodszülött fia, tekintetes Jeremy Malcolm számított. Noha grófi címmel nem rendelkezett, mivel nem ő érkezett első fiúgyermekként a családba, a nénikéje anyai ágról ráhagyta busás vagyonának egy tetemes részét – egy vidéki kastéllyal megfűszerezve Kent megyében.

Ami a személyes erényeket illeti, Mr. Malcolmnak e téren sem kellett szégyenkeznie. A jóvágású fiatalúrón csak olyan kisasszonynak nem akadt meg a szeme, aki a becsvágytól hajtva inkább az ötvenes éveit taposó, áll nélküli Mumford márki kedvét kereste szemellenzősen, bízva abban, hogy majd ő lehet a „mylady”.

De miért is választaná bármelyik hölgy a „mylady” címet, ha abban az egyedülálló megtiszteltetésben is részesülhet akár, hogy „lady Malcolmnak” szólítják?

Csakhogy nagyon úgy tűnt, e becses kiváltságot egyetlen kisasszony sem tudja elnyerni.

A remetének egyáltalán nem nevezhető Mr. Malcolm ugyanis az Almack klub társasági eseményein túl minden bálon és összejövetelen tiszteletét tette, és az a hír járta róla, hogy nem más, mint egy frivol, szívtipró ifjú, aki romba dönti a hölgyek álmait.

– Hogy mi vagyok? – csodálkozott Malcolm, amikor a barátja, lord Cassidy megosztotta vele a róla szóló legfrissebb pletykát.

– Aki romba dönti a hölgyek álmait – ismételte meg Cassie lassan artikulálva.

– Badarság! – intette le Malcolm, és már fordult is meg, hogy a báltermet végigpásztázva megakadjon a szeme az elsőbálozó kisaszszonyok legszebbikén.

– Talán mégiscsak van némi alapja a pletykának. Julia kuzinom irányában is kitüntetett érdeklődést mutattál, ám egy hete látogatást sem tettél nála.

Malcolm kérdő tekintettel fordult vissza a barátja felé.

– Mindössze egy alkalommal kísértem el a kuzinodat az Operába. Egyetlenegyszer. Ez nem jelenti azt, hogy „kitüntetett érdeklődést mutatok irányában”.

– Nem az a lényeg, hogy valójában mi történt. Hanem az, amit az emberek *mondanak*. Szerinted milyen fényt vet Juliára, hogy nem kerested? Két teljes napon át ki sem mozdult a szobájából, mert nem bírta elviselni a rászegeződő kérdő tekinteteket.

– Már megbocsáss, de ha Miss Thistlewaite így viselkedik, ne is csodálja, hogy ilyen hírek terjengenek róla.

Cassie erre tüntetőleg nem felelt, hagyta, hogy a csend önmagáért beszéljen. Sértett ábrázatot vágott. Noha Malcolm rendületlenül megvédte barátját, akárhányszor megjegyzést tettek rá, hogy vadászkutya-ábrázattal bír, le sem tagadhatta volna, mennyire szórakoztatja, amikor Cassie megsértődik.

– Sajnálom, hogy a kuzinod a pletykák keresztútjába került – tette hozzá, és hatalmas barna szemével komoran a barátjára nézett. – Nem állt szándékomban bánatot okozni neki. De nem fogom megkérni a kezét csak azért, mert egyszer elkísértem az Operába.

– Senki nem mondta, hogy ezt tedd – vágta rá Cassie.

– Talán nem, de mindenki ezt szeretné. Különben is, milyen álmokat török én össze? Olyanokat, amikben arról ábrándoznak a hölgyek, hogy egybekelnek velem, az esztendő „legkapósabb férfiújával”, pusztán a vagyonom miatt? Poligámnak kellene lennem, hogy képes legyek megfelelni ennek a rengeteg elvárásnak. Hát már egy olyan nőszemély sincs, aki ne azzal áltatná magát, hogy rögtön oltár elé is vezetem, csak mert váltottam vele néhány szót?

– Miért nem választasz már valakit magadnak? Azzal végre véget vetnél ennek – vetette fel Cassie.

– Szerinted mi más miatt vagyok ma is itt? Én szeretném a legjobban, hogy hozzám illő arára leljek.

– Juliával mi a gondod? Mindenki csinos teremtésnek tartja – érvelt Cassie, feltűnően kerülve barátja tekintetét.

Julia ugyanis kész hegyi beszédet tartott Cassie-nek arról, hogy ki kell derítenie, vajon mit tett, ami miatt Malcolm rá sem hederít. Cassie rokoni kötelességének eleget téve igyekezett azt sugallni Malcolmnak, hogy Julia igenis alkalmas arajelölt lenne, bár mindeközben meglehetősen kínosan érezte magát. Mindenkinél jobban tudta ugyanis, hogy mennyire bosszantó a kuzinja.

– Valóban csinos teremtés – ismerte el Malcolm –, de nem nekem való.

– Miért nem? – kérdezte Cassie.

– Nem is tudom – felelte Malcolm egy vállvonással. – Túl sokat rebesgeti a pilláit.

– Micsoda? Túl sokat rebesgeti a pilláit? *Ez az oka annak, amiért nem kerested?*

– Annyira visszatetsző volt! Többször is úgy tűnt, hogy elbóbiskolt. Egyszer még azt is hittem, hogy elájult. Gyorsan belekaroltam. *Arra bezzeg azon nyomban kipattant a szeme. Bizonyára azt gondolta, hogy elég egy kis pillarebegtetés, és már meg is kérem a kezét.*

Cassie a fejét csóválta, bánatos kutyatekintete csalódottságot tükrözött.

– Ne nézz így rám, Cassie! Nem csak emiatt határoztam úgy, hogy mellőzöm Miss Thistlewaite társaságát – tette hozzá még Malcolm, majd benyúlt a mellényszabéba, előhúzott egy papírfecnit, és szét-hajtogatta.

Cassie igyekezett barátja válla fölött belekukucskálni. Úgy látta, valami lista szerepel rajta. Mialatt Malcolm a papírra vetett sorokat böngészte, Cassie-t majd megette a kíváncsiság. „Zenei és képzőművészeti tehetséggel megáldott” és „Jó társaságból származó nemes rokonsággal bír” – ennyit látott belőle csupán. De ekkor Malcolm diadalittasan meglengette a papírlapot Cassie orra előtt, felfedve végre azt, ami miatt majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Tessék! Negyedik pont: „Értelmes társalgásra képes”. Miss Thistlewaite kizárólag olyan csevejben leli örömét, ami csak kacér megjegyzésekből és cirkalmas bókokból áll. Amikor kikértem a véleményét a kukoricatörvényekről, azt felelte, nagyon egészséges, ha valaki mértékletesen táplálkozik.

Cassie alig tudta türtőztetni magát, nehogy felnevessen a kuzinja kínos baklövése hallatán. Mivel azonban neki sem volt ínyére, hogy unalmas politikáról társalogjanak, sietve másra terelte a szót.

– Mi ez? Valami lajstrom?

Megpróbálta kivenni a papírlapot Malcolm kezéből, de ő hamarjában összehajtogatta, és visszacsúsztatta a mellényzebébe.

– Az.

– Te összeírtad, milyen tulajdonságokkal rendelkezzen egy ara? – csodálkozott Cassie a szokásosnál is magasabb hangon.

– No és akkor mi van?

– Hogy mi? Már megbocsáss, de ez mélységesen nagy arcátlan-ság a részedről. Nem is csoda, hogy senki mellett nem tudsz megá-lapodni. A hölgyeknek olyan kíváncsalmaknak kellene megfelelniük, mint... mint... annak a tandemhintót vontató lónak, amit Tatter-sallstól akarsz vásárolni.

Malcolm azonnal lecsapott a barátja hasonlatára.

– Pontosan. Határozott elvárásaim vannak azzal kapcsolatban, milyen lovakkal töltöm meg az istállómat. Miért ne szabnék még en-nél is szigorúbb kitételeket a jövődöbelimmal szemben? Az lenne abszurd, ha több időt szánnék egy ló kiválasztására, mint az igazi tár-séra. Hiszen ha elveszek egy nőt, egy életen át mellettem lesz, és on-nantól kezdve éjjel-nappal nézegethetem.

Tekintve, hogy Cassie az a fajta angol úriember volt, aki számára egy életen át tartó társnak valóban a *ló* számított, nem igazán érezte át a súlyát Malcolm érvelésének.

– Még a végén a járását és a fogsorát is képes leszel górcső alá ven-ni – dűnnyögte.

Cassie a Malcolmmal folytatott párbeszédet követően majdnem egy egész héten át nagy ívben került Juliát, ám kuzinja harmadik levele

után végül kénytelen-kelletlen tiszteletét tette nénikéje városi házában. Julia megírta neki, hogy amennyiben nem teszi látogatását nála, akkor majd ő fogja felkeresni, mégpedig kíséret nélkül. Cassie tisztában volt azzal, hogy csökönyös kuzinja képes elvetni a súlykot, amiből akár még botrány is kerekedhet.

Mialatt Juliára várakozott morcosan a szalonban, körbenézett. A bútorzat első osztályú eleganciáról árulkodott, ám tisztán látszott, hogy a nénikéje túllőtt a célon, amikor a régensherceg újdonsült, a kínai tárgyak iránt mutatott vonzalmának a saját társalgójában is teret szándékozott adni. A díványok és a székek karfáinak végét sárkányfej díszítette, az egyik tálalószekrényből pedig majdhogynem kicsordult a sok porcelán, kerámia állatfigura és faragott kődísz. Cassie éppen egy tátott szájjal vicsorgó oroszlánt ábrázoló remekmű szemrevételezésébe merült bele teljesen, amikor kuzinja a fülébe súgta:

– Nyugi, nem harap!

Cassie nagyot ugrott Julia hangja hallatán, mire kuzinja kárörvendő kacajban tört ki, amiért sikerült így ráijesztenie unokafivérére.

– Olyan a modorod, akár a billingsgate-i halászfeleségeké – korholta Juliát, majd miután kuzinja helyet foglalt, ő maga is letelepedett nyurga testével az egyik kényelmesnek éppen nem nevezhető székre.

– Nem tudhatom, mivel veled ellentétben én nem alacsonyodok le afféle társasághoz – vágta rá Julia, és mielőtt Cassie ellenkezhetett volna, már folytatta is: – Ne aggódj, senkinek nem mondom el, hogy ekkora vonzalmat váltott ki belőled egy apró porcelánfigura.

Cassie ismét mondani szándékozott valamit, de Julia sietve a lényegre tért.

– Nos, mit mondott Mr. Malcolm? Azt ígérted, beszélsz vele lord Wesleigh bálján, de azóta felém sem néztél.

Cassie bosszús pillantást vetett a kuzinjára, átkozva a sorsot, amiért egy ilyen önző, elkényeztetett nőszeméllyel hozta rokonságba. Mindketten egykék voltak, és alig néhány esztendő korkülönbség volt közöttük – a szülei már csak emiatt is erőltették, hogy gyerekkoruktól kezdve sok időt töltsenek egymás társaságában. Csak hogy Julia makrancos személyisége könnyedén felülkerekedett Cassie békeszerető, nyugodt jellemén, így már kislánykorától hozzá kellett szoknia ahhoz, hogy engedjen a kuzinja kibírhatatlanul makacs természetének. Julia mindig is szép kislány volt, aki csinos, vörösés-barna hajú, világoszöld szemű, kecses ifjú hölgygé cseperedett. Törekenysége a legtöbb embert megtévesztette, ám Cassie pontosan tudta, milyen személyiség lakozik az ártatlan kinézet mögött. A kuzinja csökönyössége minden volt, csak éppen nem törekeny.

– Nos? – kérdezte Julia, türelmetlenül megkopogtatva a sárkányfejet.

– Igen. Szóval Malcolm szerint is csinos vagy...

– Igazán? – vágott közbe Julia örömteli meglepetéstől sugárzó arcával. – De hisz ez remek! Be kell valljam, már azt hittem, valami oknál fogva kiábrándult belőlem. Jobb hír ez, mint amire számítottam...

– Csakhogy – folytatta Cassie, félbeszakítva az örömezt – egyáltalán nem mutat érdeklődést irányodban.

Cassie-nek nem állt szándékában ily nyers kijelentés formájában közölni Juliával mindezt. A lány fancsali ábrázatát látva menten elfogta a bűntudat. Nem viselte jól, ha egy hölgy könnyeket hullajt, így hát igyekezett mihamarabb elejét venni annak, hogy a kuzinja tekintete elhomályosodjon, és zokogásban törjön ki.

– Malcolm készített egy lajstromot, és te nem felelsz meg a listán szereplő negyedik pontnak. Én sem felelnék meg, mivel nem érdeklődöm a politika iránt, a kukoricatörvényt pedig sohasem

értettem igazán. Merthogy miben más az a kukorica, amit Berkshire-ben termesztene, attól, ami Franciaországban nő?

Julia nem felelt, de Cassie megkönnyebbülten látta, elhárult a veszélye annak, hogy keserű könnyekre fakadjon. Sokkal inkább dühösnek tűnt.

– Lajstromot készített? – kérdezte olyan hangnemben, amit mindennek lehetett nevezni, csak higgadtnak nem.

– Igen. Jómagam először nem is törődtem vele, ám amikor elmagyarázta, miért tette, minden világos lett. Mert mi van, ha a lánynak tényleg van valami elviselhetetlen rigolyája?

Julia ügyet sem vetett Cassie hablatyolására, már másra összpontosított.

– Tudni akarom, mi van azon a lajstromon, Cassie! Láttad?

– Láttam. De hidd el, jobb, ha nem tudod. Még ha a kukoricatörvényekről szóló pontnak megfeleltél volna is, a pilláiddal végképp kikergetted Malcolmot a világból.

– A *pilláimmal*? Hát bolond az az ember?

– Nem, egyáltalán nem. Csak éppen őt nem lehet megvezetni a kis trükkjeiddel. Ki nem állja a flörtölést.

Julia felpattant. „Ezt az arcátlanságot!” „Micsoda egy pökhendi flótás!” Ilyen és ehhez hasonló mondatok hagyták el a száját, miközben feldúltan járkált fel-alá. Cassie is felkelt a székéből, de miután Julia egy kézmozdulattal visszatessékelt, csak idegesen fészkelődött, mert érezte, hogy túl sokat fecsegett.

Ám az aggodalom akkor kapta el igazán, amikor Julia egyszer csak megtorpant, és a szája mosolyra húzódott. Mennyiszer látta már ezt az ábrázatot! Tudta, hogy mindent jelent, csak jót nem.

– Támadt egy briliáns ötletem! – jelentette be Julia.

– Ettől féltem! – jegyezte meg Cassie.

Selina Dalton, mit sem számítva arra, hogy a szülein kívül bárkitől is levelet kap, meglepetten látta, hogy egykori iskolatársától, Julia Thistlewaite-től érkezett postája.

Négy hónappal korábban ő írt Juliának abban bízva, hátha meghívást kap tőle Londonba. De mivel az még csak válaszra sem méltatta, feladta a reményt. Julia mindig is szeszélyes barátnő volt: időnként túl kedélyes, máskor meg hűvösen tartózkodó viselkedést mutatott irányában. Selina éppen ezért nem is csodálkozott azon, hogy egykori jó viszonyuk Julia számára semmit nem jelentett már. Mindezek után elképedve olvasta, hogy meghívást kapott Thistlewaite-ék Berkeley Square-en álló otthonába.

Örömeiben halkan felsikított, de aztán körbepillantott, mintha valami bünt követett volna el. Persze, senki nem hallhatta. Mint az idő nagy részében, ezúttal is egyedül tartózkodott egykori úrnője társalgójában Bathban.

Mrs. Ossory kedves, jótét lélek volt. Négy hónap telt el a halála óta, de Selina még mindig tiszta szívvel gyászolta. Három esztendőn át éltek békében egymás társaságában egy fedél alatt, miután Mrs. Ossory felfogadta társalkodónőnek Selinát. Az ifjú hölgynek nem került erőfeszítésébe e feladatkör ellátása, hiszen Mrs. Ossory éppoly kellemes társaságnak bizonyult számára, mint ő az úrnőnek. Még halálában is nagylelkű volt, mert egy kis örökséget hagyott Selinára.

Mindazonáltal Selina nem maradhatott már sokáig Mrs. Ossory házában, mert azt az úrnő egyik unokaöccse örökölte. Nem igazán akart visszaköltözni Sussexbe sem, ahol az édesapja lelkeszi feladatokat látott el egy kis plébánián. Amikor elfogadta a Mrs. Ossory

által felajánlott állást Bathban, abban reménykedett, hogy talán majd összehozza a sors egy hozzá illő úriemberrel, aki megkéri a kezét. A szüleinek arra nem futotta, hogy Londonba küldjék egy kis időre, ám amikor az édesanyjának egy távoli ismerőse, Mrs. Ossory megemlítette, hogy társalkodónőt keres, Selina kapva kapott az alkalmon. Így legalább esélye nyílt arra, hogy belekóstolhasson a plébánián túli életbe. No és titokban abban is reménykedett, hogy ha megfelelő párt talál magának, akár még az ifjabb testvéreit is támogathatja.

Selina jól érezte magát Bathban. Nem bánta az ott eltöltött három esztendő, habár úgy vélte, valami mégiscsak hiányzik az életéből. Értelemszerűen Mrs. Ossory baráti és ismeretségi köréből tett szert ismerősökre, ám közöttük alig akadt olyan, aki ne múlt volna el ötvenesztendő. Selina úgy érezte, nem nyílik alkalma arra, hogy a saját korabeliekkel és érdeklődési körűekkel találkozzon. Ilyen jellegű társaságá vélhetően Londonban lelne, vélekedett.

Mindemellett azt is jól tudta, hogy egy huszonkét esztendő fiatal hölgy nem élhet egyedül. Ezért határozott úgy, hogy levelet ír Juliának, gondolván, ő talán majd bevezeti a hőn áhított társasági életbe. És lám, végre a kezében tarthatta a meghívásról szóló levelet.

Közvetlenül azután történt mindez, hogy Selina belátta, nem húzhatja tovább az elkerülhetetlennek látszó döntést: vissza kell tértie a családjához. Miután mindent elrendezett a költözés kapcsán, és tervei szerint másnap indult volna is haza Bathból, hála és öröm járta át, amiért a levél nem egy nappal később érkezett. Mert így az úti célja nem más lett, mint London.

Selina a megbeszéltekhez képest két nappal korábban érkezett Londonba. Kissé megrökönyödött a vendéglátója, Julia Thistlewaite fogadtatásán, mert a sűrű bocsánatkérésekkel teletűzdelt szabadkozását egykori iskolatársa rögtön félbeszakította.

– Jobb is! Így legalább azon nyomban nekikezdhethünk – mondta a szalonban álldogáló Selinának, akit aztán körbelépdelt, és kritikus szemmel végigmért. – Jól van, azért megteszi majd – summázta, mire Selina ismételten sürgető szükségét érezte a bocsánatkérésnek, amiért már most itt alkalmatlankodik, noha továbbra sem volt sejtelve arról, miről beszél Julia.

Aztán észbe kapott, hogy valamiféle reakció szükségeltetik a részéről, és így szólt:

– Már megbocsáss, de mi teszi meg?

Julia, felriadva merengéséből, csilingelően felnevetett, és elnézést kért a szokatlan viselkedéséért.

– Azonnal elmagyarázom röviden, de megvárom, hogy a kuzinom, lord Cassidy megérkezzen.

Selina továbbra is értetlenül állt ott, de bólintott. Julia izgatottan fecsegni kezdett.

– Gyere, foglalj helyet! Ideje felfrissítenünk a régi barátságunkat! Mondd csak: mi történt veled mostanában? Valóban öt esztendő eltelt már azóta, hogy utoljára találkoztunk?

Bizony, öt esztendő, erősítette meg Selina, majd elmesélte, miként teltek a napjai Mrs. Ossory társalkodónőjeként.

– Mily unalmas lehetett ez neked! – sópáncodott Julia.

– Kellemetlennek azért nem nevezhetem, noha meglehetősen hiányzott a korombeliek társasága. Bath főként az ifjúság forrását kereső szeptenáriumiak kedvelt úti célja lett mostanság.

– Teljesen megértelek. Jómagam is unalmasnak találom a külföldieket.

Mielőtt Selina elmagyarázhatta volna Juliának, hogy bizonyára félreértette őt, mert a hetvenévesekre gondolt, és nem külföldiekre, a barátnéja így folytatta:

– Abban is biztos vagyok, hogy aligha akadt lehetőség szórakozásra. Meglásd, itt, Londonban jobb dolgod lesz.

Selinának erről egyből eszébe ötlött, hogy annak idején Julia mennyire önző tudott lenni, így hát ezúttal is felmerült benne a kétség, vajon mennyire gondolja őszintén. Mindenesetre úgy érezte, tapintatlanság lenne a részéről, ha ellentmondana a vendéglátójának. Inkább meghallgatta a beszámolót arról a megannyi örömteli eseményről, amelyben részesülni fog. Ám amikor Julia csak sorolta és sorolta a számára még ismeretlenül csengő neveket, akiknek a tulajdonosaival meg akarja ismertetni, tettetnie kellett, hogy mennyire érdekli mindez. Megkönnyebbülést érzett, amikor lord Cassidy betoppant végre.

Julia bemutatta őket egymásnak. Selina érdeklődéssel fordult lord Cassidy felé. Alig két órája tartózkodik Londonban, és lám, már meg is ismert egy ifjú úriembert, gondolta. Ám a kezdeti kíváncsisága hamar alábbhagyott, sőt, tréfás gondolatok váltották helyét, miután megállapította, hogy Cassie – a fiatalember ragaszkodott ehhez a megszólításhoz – pont úgy néz ki, mintha az angol festőművész, Cruikshank karikatúráin látható figurák egyike kelt volna életre.

Az ifjú lord elsőre kellemes benyomást keltett, ám alaposabban szemügyre véve a szeme, a füle és az orra mégiscsak túlzóan nagynak tűnt az arcához képest. Hosszúra nyúlt végtagjai soványak voltak, és ami az öltözékét illeti, divatos és drága volt ugyan, de gyűrött és

ráncos. Cassie kedves mosolyt intézett Selina felé, ám akárhányszor a kuzinjára pillantott, a szemöldökét morcosan összevonta.

– Nos, most, hogy már a kuzinom is itt van, elmondom, mi okból kifolyólag invitáltalak Londonba – kezdett bele Julia, miután mindannyian helyet foglaltak. Érzékelve, hogy Selina meglepődött ezen a kijelentésen, mivel Julia a levelében azt ecsetelte, mennyire szívesen töltené vele az időt, magyarázatként gyorsan hozzátette: – Természetesen, amint azt tudod, mindig is élveztem a társaságodat, drága Selina, ezért is hívtalak el hozzánk. Mindemellett úgy gondoltam, hogy amíg a városban tartózkodsz, talán vállalod, hogy segítenél nekem egy aprócska tervben.

– Egy tervben? – kérdezte Selina, mert ezen a ponton Julia tétovázott, és úgy tűnt, nem akarja folytatni.

Julia a kuzinjára pillantott, aki az addiginél is haragosabb tekintetet lövellt felé. De Julia rendíthetetlenül folytatta, noha közben még véletlenül sem nézett Selina szemébe.

– Talán a „terv” nem is a megfelelő szó – magyarázta. – Ez inkább csak egy csíny.

– Hm! – mordult fel Cassie, és a szemét forgatta.

Julia rá sem hederített.

– Tudod, Selina – folytatta –, él itt egy Mr. Malcolm nevezetű úr, akit mindenki csak az arroganciájáról ismer. Mr. Malcolm kitüntett figyelmet szentelt nekem, ám azt követően elfordult tőlem, rendkívüli módon megszegyenítve engem ezáltal.

– Ó, mily szörnyű ezt hallani! Őszintén sajnálom, Julia! – fejezte ki együttérzését Selina, mire Julia türelmetlenül leintette.

– Igen, meglehetősen kínos volt, kiváltképp akkor, amikor megtudtam, hogy Mr. Malcolm lajstromba vette mindazt, amit ellenőrzésnek talál és hiányol bennem.

– Listát készített? Milyen listát?

– Olyan tulajdonságokról, amelyeket egy arában keres. Persze, Mr. Malcolm mindegyikünkkel szemben felsőbbrendűnek érzi magát, így aztán nem is csoda, hogy meglehetősen elérhetetlen jellemvonásokkal van tele az a lajstrom. Azért szeretném megtréfálni az uraságot, hogy egy kicsit érezze ő is azt a fájdalmat, amit másoknak okozott. Ha jól emlékszem, az iskolában te is szívesen vettél részt efféle csínytevésekben.

Selinának esélye sem nyílt arra, hogy jelezze, neki nem rémlik, hogy ilyen tett volna annak idején, mert Julia meg sem állt.

– Azt ötöltem ki, hogy ha olyan tökéletes nőként mutatnánk be neki téged, amilyenre vágyik, majd a tudomására hoznánk, hogy *neked* is van egy lajstromod, és a *te* listádon szereplő jellemvonásoknak ő nem felel meg, egyfajta poétikus revansot vennénk rajta. Tökéletes igazságszolgáltatás lenne.

– De Julia, ha ez a férfi ennyire arrogáns és válogatós, ahogyan te monddod, én biztosan nem kelteném fel a figyelmemet.

– Igen, valóban előfordulhat ez is, csak hogy te nálam és bármelyik más ifjú hölgnél is tájékozottabb teremtés vagy. A lajstromról is tudsz, ráadásul a kuzinom és én pártfogásba veszünk, így sokkal jobb esélyed lesz arra, hogy megfelelj az elvárásoknak.

Selina lord Cassidy felé pillantott. Azon tűnődött, vajon ez a zilált öltözkű, komikus alak hogyan tudná őt tutorálni a női csábítás terén, amivel egy ilyen különleges ízléssel megáldott, kifinomult úriember vonzalmát felkelthetné. Cassie, látván Selina töprengő tekintetét, sietve közbeszólt:

– Malcolm és én jó barátok vagyunk. Mindenkinél jobban ismerem – magyarázta.

– És ön egyetért azzal, hogy megérdemli ezt a tréfát? – szegezte neki a kérdést Selina.

Mielőtt Cassie válaszolhatott volna, Julia lecsapott.

– Hát persze hogy megérdemli! Máskülönben nem ajánlaná fel az asszisztenciáját, ha nem így gondolná!

Amikor Selina tovább aggályoskodott, Julia türelmetlenül felcsatant.

– Ugyan már, Selina, ne légy ilyen anyámasszony katonája! Semmi olyat nem fogsz tenni Mr. Malcolmmal, amit ő maga ne művelt volna már több hölgygel, beleértve engem is.

– Csak arról van szó, hogy a te kis tréfád akár végzetes baklövés-ként is elsülhet – vélekedett Julia. – Ha Mr. Malcolm irántad nem érez vonzalmat, Julia, kétlem, hogy rám egyáltalán szemet vetne.

Cassie érdeklődve figyelte, hogy a kuzinja mit felel erre. Tudta jól, hogy Julia sosem viselte a másodhegedűs szerepét, de ahhoz kétség sem fért, hogy a szépsége meg sem közelíti Selináét. Julia vörössesszőke haja és faközöld szeme messze nem tűnt oly figyelemfelkeltőnek, mint Selina dús, gesztenyebarna hajkoronája és ragyogó, smaragd-zöld szeme. Julia a hófehér bőrszínével hűen követte a kor divatszellemét, ám Selina aranylóan selymes bőre messze felülmúlta az akkori módit. Nem volt olyan férfiú, akinek a tekintetét ne vonzotta volna a kisasszony szépsége, és ne gyönyörködött volna benne hosszasan.

Ezekről, természetesen, Julia még csak röpké megjegyzést sem tett.

– Nos, valóban igaz, hogy te nem vagy *klasszikus* értelemben vett szépség, mégis úgy vélem, a megfelelő időzítéssel és körülmények között felkeltheted Mr. Malcolm érdeklődését – mondta.

Selina a fejét ingatta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem hinném, hogy...

– Azt kell mondjam – vágott közbe Julia –, ez a kis tréfa az egyetlen módja annak, hogy visszatérhessek a társasági életbe. Nagyon remélem, hogy segíteni fogsz nekem ebben, máskülönben kénytelenek leszünk igen rövidre zárni az itt-tartózkodásodat. Mert hát kétlem, hogy ebben a kényszerű helyzetben, amiben most vagyok, kedvem lenne bárhol is megjelenni.

Selina egyből megértette Julia szándékát. Csakis emiatt hívta meg. Hogy felhasználhassa Mr. Malcolm megszegésében. Ám azt is tudta, hogy ha ezt most visszautasítja, nem lesz módja bekerülni a londoni társasági életbe. Sóhajtott. Fontolóra kellett vennie a lehetőségeit. Bármennyire is viszolygott az ötlettől, úgy tűnt, Mr. Malcolmnak meg kell kapnia a méltó büntetését. És még így is fennállt annak a valós esélye, hogy még csak észre sem fogja venni őt. Ami azt jelentette volna, hogy Julia nem tudja majd hibáztatni a terve meghiúsulásáért.

– Mit szeretnél, mit tegyek? – kérdezte végül Juliától, aki ennek hallatán diadalittasan elmosolyodott.